

РЕШЕНИЕ

№ 2694

гр. София, 24.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54
състав**, в публично заседание на 14.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7646** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 211 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Й. Б. И. срещу Заповед рег. № 513з-7145/09.07.2024 г. на директора на СДВР, с която на същия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на обжалвания от него административен акт. Сочи, че заповедта е издадена в нарушение на закона, не са ясно формулирани фактическите и правните основания за издаване на заповедта, както и че наказващият орган не е изпълнил задължението си за разкриване на обективната истина по случая. Моли за отмяната ѝ и присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски по делото.

В с.з. жалбоподателя, чрез процесуален представител - адв. Т., поддържа жалбата на наведените в нея основания и желае постановяване на решение в този смисъл.

Ответникът – Министърът на вътрешните работи, чрез пълномощника си главен юрисконсулт И., оспорва жалбата, като неоснователна. Излага подробни съображения в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна.

Оспорването е процесуално допустимо, като подадено от заинтересована страна в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, а разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване е Заповед рег. № 513з-7145/09.07.2024 г. на директора на СДВР, с която на същия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител на осн. чл. 197, ал. 1, т. 6 от ЗМВР, чл. 204, т. 3 от същия закон и чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР – неспазване на правилата на Етични кодекс за поведение на държавните служители в МВР, чл. 203, ал.1, т. 13 от ЗМВР – деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата и чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР. Връчена е лично на държавния служител на 10 юли 2024 год., в 09.35 часа.

По делото са приети писмени доказателства, установяващи факти, обективирани в процесната заповед, с която е образувано дисциплинарно производство срещу жалбоподателя по изготвеното становище с рег. №513р-56811/04.06.2024 г. По безспорен начин е установено, че на дата 02.02.2024 И. е извършил дисциплинарно нарушение, с оглед следните факти и обстоятелства, приети от дисциплинарно наказващия орган: на 02.02.2024 г., около 01.30 ч. в [населено място] в района на кръстовището на [улица]и [улица], действайки, като извършител в качеството си на полицейски орган на длъжност „полицай“ в 01 РУ - СДВР, сектор „Охранителна полиция“, група „Охрана на обществения ред“ и в съучастие с К. И. С. - извършител - полицейски орган на длъжност „старши полицай“ в 01 РУ - СДВР, сектор „Охранителна полиция“, група „Охрана на обществения ред“, П. Д. Д. - полицейски орган на длъжност „младши автоконтрольор“ 1 степен в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение“, 02 група „Пътен контрол“ и З. Н. Х. - полицейски орган на длъжност „младши автоконтрольор“ II степен в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение“, 02 група „Пътен контрол“ е поискал и приел дар - парична сума в размер 800.00 (осемстотин) лева, които не му следват от А. Г. Л., за да не извърши действия по служба, а именно: да не реализира правомощията си по чл. 36 и чл. 37 от ЗАНН и чл. 174 от ЗДвП и да не констатира по надлежния законов ред административно нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП и чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и да не състави акт за установено административно нарушение /АУАН/ за описаното нарушение по Закона за движение по пътищата против А. Г. Л., а и СДВР и в ОДЦ на СДВР, съгласно разпоредбите на Инструкция № 81213-929/02.12.2024 г. за патрулно - постова дейност и Инструкция № 8121 з-749 за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол по пътното движение.

По случая е образувано ДП № 44/24 г., пр. пр. 798/24 по описа на СГП. В допълнение към това, служителят е бил задържан и за срок от 72 часа, с оглед повдигнато обвинение от страна на СГП. От протокол за претърсване и изземване, извършен на основание чл. 161, ал. 2 от НПК на 02.02.2024 г., изготвен от следователи при СО - СГП, е установено, че в жилището на Й. И. са намерени 2 броя банкноти с номинал от 100 лв. със серийни номера, съвпадащи с част от даденит от спрения за проверка А. Л.. С постановлението от 03.02.2024 г., пр.пр. 798/24 г., на СГП Й. И. е привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 302, т. 1, вр. 301, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК. Към момента на депозиране на жалба му пред АССГ, същият е с МНО „домашен арест“. Деянието му е довело до загубване доверие в полицейската институция

С обобщена справка № 513р-56811 от 04.06.2024г., държавният служител е запознат лично срещу подпис на 31.05.2024г. в 15.40 часа, като му е била връчена покана за това. В срока по чл. 207, ал. 10 от ЗМВР дисциплинарното производство е приключило с изготвено становище № 513р-56811 от 04.06.2024г. до дисциплинарно наказващия орган за наличие за основание за реализиране на дисциплинарната отговорност на И. като са взети предвид подадените от служителя допълнителни възражения, но са приети за неоснователни. Приложена е кадрова справка на служителя. Деянието на Д. е довело до загубване на доверие в полицейската институция, станало е достояние и на други лица извън МВР (прокурори и следователи от СГП и средства за масова информация), с което е уронен авторитета и престижа на МВР.

От правна страна.

С оглед нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорената заповед на всички основания по чл. 146 от АПК. Заповедта е издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, който съгласно чл. 204, т. 3 от ЗМВР във връзка с чл. 197, ал. 1 т. 3 от ЗМВР може да налага всички дисциплинарни наказания на служителите на младши изпълнителски длъжности. Спазен е и двумесечния срок по чл.195, ал.1 от ЗМВР. Процесната заповед е мотивирана. Мотивите, освен, че са изведени в същата, се съдържат и в изготвеното становище с рег. №513р-56811/04.06.2024 г., както и в приложените към същата писмени документи. В дисциплинарното производство правилно е установена фактическата обстановка, която е отразена в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Същата е съставена в задължителната писмена форма по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР, като съдържа и задължителните реквизити – кой е извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено, правното основание и

наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва административният акт. При издаване на заповедта са спазени и общите изисквания за форма на индивидуалните административни актове по чл. 59 от АПК – посочен е издателят на акта, неговият адресат, фактическите и правни основания за издаването ѝ, разпоредителната част, както и е указан редът за нейното обжалване.

Със заповедта за образуване на дисциплинарното производство и последващите такива за изменението ѝ, И. е запознат лично, като по този начин му е осигурена възможност да упражни правата, предвидени в чл. 207, ал. 8 от ЗМВР. Спазени са изискванията и на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР, като служителът е бил поканен да даде обяснения след запознаване с обобщената справка и становището на разследващата комисия. Липсват данни от страна на жалбоподателя да са направени искания за събиране на доказателства. Следователно съдът намира, че от начина, по който е проведено процесното дисциплинарно производство, не е нарушено правото на защита на жалбоподателя, а му е гарантирано пълно и всеобхватно изследване на доказателствата от значение за обективното и всестранно изясняване на фактическата обстановка. Следователно оспореният административен акт е издаден в законоустановената форма, съответен е на събраните по делото доказателства и е в съответствие с административно производствените правила.

Настоящият съдебен състав намира, че заповедта е издадена и в съответствие с материалноправните разпоредби. В дисциплинарното производство са събрани доказателства, от които се установява, извършеното от жалбоподателя нарушение. Административнонаказващият орган е квалифицирал деянието в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби и не е допуснал нарушение на материалния закон.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за липса на мотиви, доколкото дисциплинарно наказващият орган е взел предвид и обсъдил подробно в заповедта направените пояснения и възражения на И. в хода на дисциплинарното производство. Изложил е подробно фактически и правни доводи защо не приема възраженията за основателни, на база извършен задълбочен анализ и преценка, за който свидетелства изложението на мотивите на самата заповед. Налице е анализ и обосновка относно определянето на дисциплинарното наказание, с оглед изисканата и приета кадрова справка на служителя, цялостното му поведение в службата, наличието на смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателя, че не е взето предвид образуваното досъдебно производство за същото деяние, за което е проведено и дисциплинарното такова. В случая не се установява твърдяното нарушение. Дисциплинарното производство, е отделно и различно по своята същност административно производство. В ЗМВР не е предвиден изрично и императивно този принцип при реализиране на дисциплинарната отговорност. Дори да се приеме, че такава връзка е налице, тя би била относима към хипотезата на чл.203, ал.1, т.1 от ЗМВР, според която тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание "уволнение", е осъждане за умишлено престъпление от общ характер или

лишаване от право да се заема държавна длъжност. Докато в случая е налице дисциплинарно наказание с основание чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР, относимо към деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата. Тези две различни хипотези са разграничени от законодателя, който ги е поставил в отделни точки, като условието за установяване на извършено престъпление е предвидено като преюдициално условие само в хипотезата по чл.203, ал.1, т.1 от ЗМВР, не и по т.13 от същата разпоредба.

Според чл.194, ал.3 от ЗМВР, държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. Тоест, дисциплинарната отговорност се носи отделно от наказателната. Според установената съдебна практика, няма законова пречка доказателствата, събрани редовно в хода на досъдебно производство по реда на НПК да се приобщат в дисциплинарното производство за установяване на деяния, съставляващи дисциплинарни нарушения по смисъла на ЗМВР.

Също така, в хода на дисциплинарното производство е извършено самостоятелно разследване на поведението на служителя и в заповедта са посочени конкретните фактически действия и бездействия, с които според дисциплинарнонаказващия орган И. е нарушил етичните норми, като са цитирани конкретните правила от Етичния кодекс. В хода на дисциплинарното дело е установено поведение, свързано с нарушаване на конкретни етични правила, което е квалифицирано като дисциплинарно нарушение по чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР. Анализът на относимите доказателства в административната преписка, установява конкретните факти и обстоятелства, които безспорно осъществяват нарушение на етичните правила за поведение.

В съответствие с целта на производството по чл.206, ал.3 от ЗМВР за разкриване на обективната истина са използвани всички начини и средства, допустими от закон. Заповедта за дисциплинарно наказание съдържа всички реквизити, съгласно чл.210, ал.1 от ЗМВР. Съобразена е с актуалното съдържание на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР (обн. ДВ. брой 67 от 12.08.2014 г., утвърден с МЗ № 81213-348 от 25 юли 2014 г., изменен с МЗ № 81213-581/08.06.2016 г., обн. ДВ. брой 47 от 21.06.2016 г.) и материалния закон – чл.197, ал.1, т.6, чл.194, ал.2, т.4, чл.203, ал.1, т.13, чл.204, т.3 и чл.226, ал.1, т.8 от ЗМВР.

Доводите на жалбоподателя, че нарушението на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР не е основание за налагане на дисциплинарно наказание, са неоснователни. Съгласно чл.194, ал.2, т.4 от ЗМВР дисциплинарно нарушение е неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден съгласно чл.150, ал.1 и 2 от ЗМВР от министъра на вътрешните работи и обнародван в Държавен вестник, който служителите са длъжни да спазват.

Изложеното мотивира настоящия съдебен състав да приеме, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон, доколкото и въз основа на всички доказателства по делото се установява по безспорен начин извършването на

нарушение, което е "тежко" по смисъла на чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР и представлява деяние, несъвместимо с етичните правила за поведение на служителите от МВР, уронващи престижа на службата, и за което се налага най-тежкото дисциплинарно наказание "уволнение". Оспорената заповед е и в съответствие с целта на закона, като службата в МВР се упражнява от служители, които са длъжни да спазват законите и опазват обществения ред и с поведението си да не уронват престижа на службата в МВР.

С оглед изложеното, настоящият състав счита, че оспорената заповед е постановена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, след провеждане на регламентираното в специалния закон производство, в съответствие с регулиращите материалноправни норми, като е съобразена и с целта на закона. Предвид това жалбата на И. срещу заповедта за наложеното му на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното му правоотношение, следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

Относно разноските.

При този изхода на спора следва да се уважи претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, с оглед препращащата норма на чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на Министерство на вътрешните работи следва да се присъди сумата от 200, 00 лв. (двеста лева).

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на Й. Б. И. срещу Заповед рег. № 513з-7145/09.07.2024 г. на директора на СДВР, с която на същия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител.

ОСЪЖДА Й. Б. И. да заплати на Министерство на вътрешните работи сумата от 200 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за изготвянето му.